

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 34,9 + uvítání: před Boží tváří utváříme toto bohoslužebné obecnství, neboť jsme do něj byli povoláni Ježíšem Kristem a poznali jsme, kolik dobroty a bohatství zde smíme nalézat

🎵 190

Modleme se: Náš dobrý Bože, celý náš život ti náleží, svěřujeme se ti a doufáme v tebe. Tys prokazoval své dobrodiní generacím věřících před námi, máme naději, že stejně milosrdně a laskavě budeš jednat i s námi. K tomu jsme vyzýváni nakonec i tvým Synem a naším Pánem, abychom se nestrachovali o svůj život, o svou spásu, ale vše složili s důvěrou do tvých rukou.

Odpusť nám to, když si chceme zakládat na svých výkonech, na tom že jsme lepší než druzí. Smiluj se a očisti naše srdce od každé povýšenosti.

Prosíme, dej, abychom ve všem dokázali žít podle příkladu, který jsi nám dal v osobě Ježíše z Nazareta. Dej nám k tomu Ducha odvahy, který nás povede po cestě následování Krista. Amen

🎵 Svítá 44

promluva – vyslání do NŠ

📖 Mk 1,16-20

🎵 99,1-4

„Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“ (1P 5,7)
Kéž umíme své starosti složit u tebe, kéž se ti dokážeme plně svěřit, kéž ti dokážeme plně a upřímně důvěřovat, náš Pane.

📖 L 18,28-30

Co já z toho budu mít? Jaký z toho budu mít prospěch? Tak uvažujeme, sestry a bratři. Zvláště pokud máme podniknout něco ne zcela příjemného, máme-li něco opustit, něčeho se vzdát. Ano, jsme toho schopni, ale co za to? Pěkně něco za něco! Když jsme jako malé děti měnili známky, skleněnky a jiné podobné drahocennosti, tak

hezky „z ruky do ruky.“ Aby nedošlo k podvodu, k nekalému ukořistění, k ošizení. Chceme s jistotou dostat to své.

Jak to vypadá, snad i samo evangelium takovému obchodnickému, ano kšeftařskému pojetí víry nahrává. Petr říká Ježíši, skoro jako by to Ježíš nevěděl, že oni, jeho nejbližší učedníci, opustili všechno, nechali plavat, co bylo jejich, a šli za ním. A Ježíš na to říká, že není nikdo, kdo by opustil cokoli, aby nedostal násobně a nesrovnatelně víc. Platí tedy ve víře toto kupecké něco za něco?

Jak už to bývá, musíme to vzít víc zeširoka. Všechno to začalo tím, že za Ježíšem přišel jeden z vysoce postavených a vážených mužů a ptal se: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš jej odkázal na Desatero, konkrétně na jeho tzv. druhou desku, na přikázání dobrého chování k druhým lidem. To je lidová představa, že tohle přece stačí: Nekrást, nezabíjet, být slušný atd. A ten významný muž hned: „Ano, to jsem já, v tom se poznávám, tak žiji, to všechno nedělám.“ Zdál se být uspokojen, jak je to snadné kráčet ku věčnosti. Ježíš však ještě dodal: „Tak pak už jen jediná poslední maličkost. Zbav se všeho majetku, rozdej ho chudým, přijď a následuj mne.“ Áchich ouvej, to byl šok a nepřekonatelná překážka. Ten muž měl mnoho majetku. To všechno opustit? Nikdy! Smuten odešel. I Ježíš byl smutný nad tím, jak snadno a co všechno může lidské srdce spoutat. A že prý snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království. Učedníci se děsili: „Kdo tedy může být spasen?“ To se zdá být zhora nemožné, aby někdo spásy dosáhl. „Ano, u lidí je to nemožné, žádné lidské skutky na to nestačí, ale Pánu Bohu to nemožné není,“ ujišťuje nás Ježíš. „Naše spása je v jeho ruce. Spoléhejte na Boha, v tom mne následujte, nedělejte si starosti o to, co neovlivníte.“

A právě v tu chvíli se přihlásí o slovo Petr: „Ale, Pane, my jsme opustili to, co bylo naše,“ připomíná své povolání za učedníka, tu chvíli kdy uposlechl výzvu jít a vydal se za Ježíšem. „Tak jaký to mělo smysl? Je vůbec nějaký rozdíl mezi námi a tím boháčem, kterému v následování brání jeho majetek? Proč je lepší následovat, nenechat se odradit svými jistotami?“ A možná je v tom právě i ta záludná a zákeřná myšlenka: „Tak co z toho budeme mít, když my

jsme jiní?“ (Nechci říkat rovnou že lepší, i když i to si jako učedníci nejednou myslíme.) „Co budeme mít navíc? Nebylo to zcela zbytečné, když dosažení spásy záleží stejně jedině na Bohu? Proč jsme to vlastně udělali?“

Ještě tady, skoro na samotném konci Ježíšovy cesty do Jeruzaléma a skoro na samotném konci Ježíšova života Petr netuší proč. Po tom všem, co spolu s Ježíšem od počátku prožili. Neví, nevidí, nepochopil, co už získal. „V tomto čase mnohokrát víc.“ Víc domů i víc lidí kolem sebe. Větší bohatství než jakým je majetek. Rodinu víry, církev. To vše jsme získali navzdory tomu, že jsme o mnohé kvůli následování přišli. Jsou skutečnosti, které se nám kvůli cestě za Ježíšem a s ním staly nedostupnými. Byli jsme postaveni před volbu buď – anebo. A vybrali jsme si. Pokud to bylo následování Ježíše, bylo to dobré. A jako bonus navíc to přineslo ještě takové obohacení našeho života. Už teď, v tomto čase.

A pak je tu ještě ta druhá část, totiž „v přicházejícím věku život věčný.“ Kromě pozemského nového zázemí, které získáme díky Ježíšovi v církvi, je tu ještě onen přicházející nový věk, Boží království. I to se už tu a tam do našeho světa, třeba právě skrze církev, anebo skrze lásku apod. občas projeví. Ale jednou přijde naplno. A právě to dodává našemu jednání smysl. Boží přitakání, přijetí, přiznání se k tomu, co bylo v našem životě dobré.

Ačkoli o tom nerozhodujeme, neposuzujeme to my, neurčujeme to, a ačkoli s tím ani nestojí a nepadá naše spása, má cenu se o to pokoušet, má cenu jednat tak. Právě z pohledu toho, co přichází, co má své místo v Boží blízkosti.

A tak, jak napsal v jednom svém komentáři prof. Pokorný: „Následování Ježíše není tedy cestou utrpení, za kterou přijde nebeská odměna. Je to cesta dvou stupňů radosti a plného života.“ Tedy člověk našel cosi úžasného, nádherného, podobného např. vzácné perle nebo pokladu, a kvůli tomu se mnohého dokázal vzdát. Ale ne naopak nejdřív opust', abys něco dostal. Děje se to vskutku obráceně. Nejprve mnohem víc nacházíme, pak jsme schopni i něco nechat být stranou svého života. Taková je síla Božího království, přicházejícího věku, Ježíšova volání a jeho blízkosti. Amen

Náš Pane Ježíši Kriste, tys do našeho života vnesl nečekané a vzácné dary, před kterými blednou všechny naše pozemské jistoty. Přesto ti na tomto světě záleží a my se u tebe za tento svět přimlouváme:

Prosíme, nenech nás upadnout do lhostejnosti těch, kdo mají zajištěný pohodlný život, když na druhé straně světa přišli lidé kvůli síle přírodních živlů a otřesů země o všechno, o domov, o živobytí, o své blízké. Prosíme o pomoc i o naši spoluúčasť.

Prosíme, nenech nás upadnout do lhostejnosti těch, kdo žijí ve svobodném světě. Ať se nepřestáváme starat o to, co se děje ve veřejném a politickém životě u nás, u našich nejbližších sousedů, ale také tam, kde lidé svobodu nemají. Prosíme o aktivní přístup k volbám i o naši solidaritu s pronásledovanými a vězněnými aktivisty.

Prosíme, nenech nás upadnout do lhostejnosti těch, kdo žijí v míru a bezpečí. Ať bereme vážně bolest a strasti těch, kdo utíkají před válkou, ať se nepřestáváme modlit za ty, kdo prožívají své dny ve strachu, ať tlačíme na smíření v oblastech zvyšujícího se napětí. Prosíme za zodpovědnost i o naše nasazení v šíření pokoje.

Prosíme, nenech nás upadnout do lhostejnosti těch, kdo našli dobrou životní cestu. Dej, ať se stále zajímáme o lidi kolem nás, kteří hledají dosud marně nebo nehledají vůbec. Prosíme za předávání víry, lásky a naděje v našich rodinách, na pracovištích, mezi známými.

Prosíme, nenech nás upadnout do lhostejnosti těch, kdo se pohybují v dobře fungujícím a celkem početném sboru. Ať dokážeme myslet na budoucnost. Bez obav a strachu, ale také realisticky. Prosíme za členy staršovstva i za aktivitu a obětavost pro tvou věc u jednoho každého z nás.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen